

C L A S I C I R O M Â N I

Șt.O. Iosif

POEZII

CORINT
EDUCAȚIONAL

Vesele semnale

Nu plouă norii, nici nu vor să treacă...
Stau în halat, privind mahmur afară;
Mi-e lene rău; urâtul mă omoară;
Deschid fereastra: pâcla mă îneacă.

Mă culc s-adorm, dar somnul mi-e povară;
O dimineață umedă, posacă
Pătrunde în odaia mea săracă...
O, de s-ar face-odată primăvară!

Dar... fulger alb a scăpat în zare:
Se mișcă norii, izbucnește ploaie;
Prelung și surd un sunet viuie, crește,

Răzbubuind voios în depărtare!
Eu joc de bucurie prin odaie,
Și-n pod o rândunică-mi ciripește...

Lumea lor

Când pisica nu-i acasă...

Doarme dus sfânt' Niculae
În veșminte argintii,
Dar ce colb e în odaie
Și ce zarvă de copii!

Au rămas stăpâni în casă,
Toată lumea e a lor!
Unui cocoțat pe masă,
Altul joacă-ntr-un picior.

Uite popa, cum îngână
Liturghia... Doi e bat.
Un ștrengar c-o vargă-n mână
Strigă parcă-i împărat!

O sprintară de fetică
Se hlizește la oglindă...
Nu le pasă de nimică...
Dar ce tropot e în tindă?

Ca de ipsos sau de frică...
Oare cine-o fi intrat?
Ochii nimeni nu-și ridică,
Nici chiar marele-mpărat!

Vântul fuse?... Cine este?
Ori vreunul din părinți?
Ce tăcere făr' de veste!
Smirnă-s... diavolii de sfinți!

În privaz, sfânt' Nicolae
Doarme parcă nici nu știe!
Numai colbul din odaie
Joacă-n raza aurie...

April

Streșinile se dezgheață,
Picură mărgăritare...
Ce de lume! Ce de viață!
Și ce larm-asurzitoare!

A întinerit natura;
Negustorii zdrențuroși
Țipă cât îi ține gura:
— Hai la ghiocei frumoși!

În mansardă locuiește
Un artist. Băiet sărac,
De un ceas se chinuiește
Ca să vâre ață-n ac.

Și cărpindu-i, biet cum știe
Pantalonii vechi de dril,
Fluieră de bucurie...
Bine ai venit april!

Goana

Pornește-n zvon de zurgălăi
Vuind caleașca boierească,
Dănciugii goi s-alungă droaie,
Boierul strigă din caleașcă:
— Hei! cine vrea această pungă?
Voinicul ăla s-o ajungă!

O goană de ogari, nebună,
Toți se răped, că toți o vor.
Dând chiot, surugiul mână,
Clăbuci fac armăsarii-n zbor;
Și urlă haita țigănească
Prin nori de praf, după caleașcă.

S-apuce-ntâi toți vor o dată,
Se zbućiumă, se îmbrâncesc;
Se-ncinge-o luptă desperată,
Și cad, și se rostogolesc:

Naintea lor caleașca zboară...
Ei sar; s-aștern pe goană iară...

Târziu, sătui de alergare,
S-abat pierzând orice speranță...
Caleașca de pe deal dispăre.
Departă flutură o treanță...
E unul dintre puradei,
Tot se mai ține-n urma ei.

Un pas mai e pân' la caleașcă,
Dar simte că rămâne-n urmă...
Ar vrea să strige, s-o oprească,
Dar răsuflarea i se curmă:
Un gest în sus, un vaiet stins,
Și cade mort, cu brațu-ntins...

Târziu

Afară-i noapte; vremuieste;
Și toți ai casei s-au culcat.
Dar un opaiț licărește
În coridoru-ntunecat...

Târziu, în noapte, când mi-apare
Lumina asta-n coridor,
Îmi amintesc cu întristare
Osânda danaidelor.

Ridică sitele cu apă,
Să umple vasul iar și iar,
Dar apa șiruie și scapă,
Și toată munca-i în zadar!

Surorile

Acolo, noaptea, se zărește
Lumină până dinspre zori,
Și toată casa auieste,
Acolo cântă trei surori!

Lucrează-ntr-una la dantele,
Pe deget firul răsucind,
Și se îndeamnă în de ele
Când gândurile le cuprind.

Ah! migăli-veți toată viața
Dantele pentru cei bogați?
Abia vi se plătește ața
Pe care voi o cumpărați!

Sărbătoare

Măreț amurg de sărbătoare
Domnește-n veselul oraș,
Un nour arde-n depărtare
Ca un tăciune uriaș.

Se-ntoarce lumea din poiană,
Călări, pe jos, boieri, norod;
Aleargă o căruță-n goană
Din două salturi peste pod.

Și râd, și chiuiesc și cântă
Cei cari s-au grămădit în ea:
Vârtej de pulbere s-avântă
Când trec pe dinaintea mea!

Sunt bolnav, moartea mă îmbie,
Și tot privesc la ei cu jind...
Și tot tresalt de bucurie
Când văd pe oameni chefuind!